

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1826/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Злата Ивковић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1170/19 од 05.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1170/19 од 05.11.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1170/19 од 05.11.2019. године у делу одлуке о трошковима поступка и решење садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 759/18 од 03.12.2018. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Национална служба за запошљавање Београд, Филијала Прокупље да тужиоцу АА из ... исплати трошкове поступка у износу од 33.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 8 дана по пријему решења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу исплати трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 8 дана по пријему решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 759/18 од 03.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да у корист тужиоца, за период од марта 2013. године закључно са јуном 2013. године уплати надлежном фонду ПИО новчане износе по основу пензијског и инвалидског осигурања на износе наведене тим ставом изреке, по стопама које буду важиле на дан уплате. Ставом другим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1170/19 од 05.11.2019. године, одбијене су, као неосноване, жалбе странака и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилац је, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију, побијајући део који се односи на трошкове поступка, због погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе уједначавања судске праксе у вези права на трошкове поступка. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у делу решења о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужилац је тужбом тражио да се тужена обавезе да уплати припадајуће доприносе пензијског и инвалидског осигурања. Нижестепеним пресудама усвојен је тужбени захтев, па је тужена обавезана да у корист тужиоца надлежном фонду уплати доприносе по стопи која ће важити на дан уплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Став другостепеног суда је да је тужилац доприносе могао потраживати и у ранијем поступку у којем је потраживао разлику накнаде.

По оцени Врховног касационог суда, основано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права у делу нижестепених одлука којима је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. ЗПП је прописано да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак нижестепених судова да трошкови овог поступка нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, у ситуацији када је странка успела у спору. Сходно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио првостепену и другостепену одлуку у делу о трошковима поступка, тако што је обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати за састав тужбе од стране адвоката износ од 6.000,00 динара, за приступ адвоката на два одржана рочишта износ од по 7.500,00 динара, и за састав жалбе износ од 12.000,00 динара, односно укупно износ од 33.000,00 динара, применом важеће Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. став 1. у вези са чланом 420. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Како је тужилац успео у поступку по ревизији, овај суд му је применом одредби члана 153., 154. и 162. у вези са чланом 165. ЗПП досудио износ од 12.000,00 динара на

терет тужене на име састава ревизије, према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић